

Balada o věčné lásce

Klíč

1. Byl jest sličný rytíř z cínu, či snad lacknecht, mušketýr,
na poličce v polostínu, barevný měl štít i knír,
nad hlavou meč nehýbá se, není slyšet bitvy řev,
tak tu stojí v plné kráse, chce být tvůj a chce prolít krev.

R: A co růže, která vadne v čínské váze opodál,
za okny už podzim chřadne, ona natruc voní dál,
kolik plátek ještě zbývá, zrcadlo má matný jas,
na sebe se růže dívá, chce být tvá a chce přelstít čas.

2. A ta růže, co se tváří, že se jí čas netýká,
přes den pyšně vůkol září, v noci tajně nařiká,
okamžik se nedá vrátit, marně čekáš na zázrak,
nechceš-li mou lásku ztratit, neříkej "ještě ne, až pak".

R: A ten rytíř, co se věčně chystá ztéci lásky věž,
na poličce nekonečně vymlouvá se, je to lež,
ten, kdo váhá, nese vinu, buďto útok, nebo krach,
ty jsi jak ten rytíř z cínu, cit je cit, ale strach je strach.

*: A tak v prvním chvatu mládí klečíš lásce u nohou,
koho kdo tu vlastně svádí, slova nic už nezmohou,
jí je mdlo a dech se tají, a ty rudneš jako rak,
oba chcete být už v ráji, peklem tam cesta vede však.

X: Končí téměř bezúhonně tahle věčná balada,
končí pro nás, ne však pro ně, to vás jistě napadá,
byl jest jeden sličný, inu, to už znáte, a tak dál,
a ten v něžném polostínu dívce prý růži na klín dal ...